

Het nut der vijgen.

„Van alle vruchten der boomen dezès hofs — Eden — zult gij vrijelijk eten," had God tot Adam gezegd. Vruchten stammen uit het aardse paradijs, zij waren de voeding van den mensch in dit paradijs. Het nut der vruchten voor de gezondheid is onbetwistbaar, doch over 't algemeen nog te weinig bekend; naar wij hopen is de tijd niet meer ver, dat het nut van 't ooft overal gewaardeerd wordt en het ooft tot de dagelijksche voedingsmiddelen van 't volk zal behooren. Als wij geen versch ooft meer hebben, kunnen wij van gedroogde vruchten gebruik maken, die nog dit voordeel hebben, dat zij door het drogen water verloren hebben en zoo geconcentreerder en voedzamer geworden zijn. Uit de tropische landen worden tegenwoordig tal van ooftsoorten bij ons ingevoerd; onder deze nemen de dadels en vijgen een voorname plaats in. De Arabier leeft van een hand vol dadels en verricht daarbij zwaren arbeid in de brandende zon. Vijgen hebben een groot gehalte aan natuurlijke vruchtensuiker (ongeveer 54 %) en bevatten ook veel minerale zouten (3%) die voor de instandhouding van de vaste deelen van ons lichaam zoo noodig zijn. Vooral voor het jeugdige organisme in den groeitijd zijn vijgen van groot nut. Men geve de kinderen daarom dikwijls vijgen. Zij nemen ze ook zeer gaarne. Allen, die hoesten of aan longziekten lijden, is ruim gebruik van vijgen aan te raden. Uitwendig worden vijgen als geneesmiddel tegen groeven in het tandvleesch gebruikt; deze worden daarvan verzacht en tot rijpheid gebracht.

In den Bijbel vinden wij reeds een voorbeeld van de geneeskraft der vijgen bij zweren; Jesaja liet een pleister van vijgen op het gezwel van koning Hiskia leggen. God zegende dit eenvoudige middel en de koning herstelde.

V R A G E N B U S.

Wed. W. S. te A. — *Aangezichtspijn* is niet te verwisselen met migraine. De pijnen treden hier gewoonlijk aan ééne zijde van het aangezicht op, zijn hevig-schietend, soms brandend, en gaan dikwijls vergezeld van kramp der kauwspieren. Lig de oorzaak niet in een holle kies of een zieken wortel van den eenen of anderen tand of kies, (wat door een tandarts moet uitgemaakt worden), dan is de gewone oorzaak: kouvatten of rheumatische aandoening. *Warm houden* van het aangezicht, vermijden van koffie en thee en het afwisselend gebruik van *Chininum arsenicosum*, 4de decimale verwrijving en *Magnesia phosphorica*, 3de decimale verwrijving, helpen in vele gevallen. Bij hardnekkige gevallen doet de toepassing van electriciteit als galvanische of faradische stroom soms zeer goed.

A. K. te S. — Bij *chronische rheumatiek* in de handen kunnen wij u een eenvoudig huismiddel aanbevelen, dat dikwijls helpt. In een flesch met Franschen brandewijn wordt zooveel keukenzout gedaan, dat niet alles opgelost wordt en er dus op den bodem der flesch nog een laag zout blijft liggen. Na flink opgeschud te hebben worden hiermede de handen ingewreven en onmiddellijk daarna aan den heeten haard gehouden, tot alles opgedroogd is, dan weer inwrijven, laten indrogen, totdat er een witachtige korst op de handen verschijnt. Deze bewerking moet tweemaal per dag gedurende eenige weken achtereenvolgend worden. Aanbevelenswaard is daarbij het vermijden van het gebruik van peulvruchten (erwtten, bonen) en het ruime gebruik van bladgroenten. (spinazie, salade.)

„GOUD UIT SCHUIM."

Den 9den October 1799 verliet de *Lutine*, een Engelsch oorlogsschip, de haven van Yarmouth met een lading gouden en zilveren staven en munten, tot een totale waarde van verscheiden millioen gulden.

Hamburg was het doel der reis. In onzen tijd is Hamburg de grootste handelsstad van het vasteland van Europa, doch op dien naam kon de oude Hansestad in de 18de eeuw nog geen aanspraak maken; ze moest de vlag strijken voor Amsterdam. In de laatste jaren dier eeuw evenwel was Nederland bondgenoot van Frankrijk, werd dus door de Engelschen als vijand beschouwd, en de Nederlandsche schepen waagden zich nauwelijks buiten de haven, of ze werden door de Engelsche kapers buit gemaakt. De handel verplaatste zich, en in plaats van Amsterdam werd eensklaps Hamburg de haven van N. W. Europa.

Op die gebeurtenis was Hamburg niet voorbereid; er zat geen geld, en geld is de ziel van de negotie. 't Werd voor de Hamburger bankiershuizen een hopelooze toestand; van hen werd verwacht, dat ze de wissels zouden voldoen, en over eenige jaren zou de toenemende welvaart hen daartoe ruimschoots in staat stellen, doch voor het oogenblik zaten ze met de handen in het haar.

Toen besloot Londen Hamburg te hulp te komen; Londensche bankiers brachten geld bijeen om aan de Hamburgers een voorschot te geven van eenige millioenen.

't Was natuurlijk een waagstuk, zooveel geld over de Noordzee te zenden, waar Fransche schepen kruisten. Daarom werd met groote geheimhouding het geld in een oorlogsschip geladen, de *Lutine*, die vroeger een Fransch schip was geweest, maar eenige jaren te voren in een zeegevecht was veroverd, en nog een Franschen naam droeg. Schip en lading werden tot een hoog bedrag verzekerd bij Lloyds te Londen, en, gelijk gezegd is, den 9den October 1799 zeilde de *Lutine* uit, alsof het voor een gewonen tocht was, en niemand had erg in de rijke lading.

Het schip trof het echter niet met het weer. Het waaide reeds hard bij het vertrek, en tegen dat de *Lutine* ten Noorden van ons land was, had ze te worstelen met een hevigen storm uit het Noorden. En de storm greep het kostbare schip en wierp het naar het Vlie, en in de duisternis van den nacht smeed hij het neer op de veraderlijke banken bij den ingang onzer Zuiderzee.

Toen de morgen aanbrak, was het schip weg. Het was lek geslagen en gezonken, en van de equipage van driehonderd man bereikten slechts twee drijvend en zwemmend de kust. Er dreef wrakhout aan op Vlieland en Terschelling, maar van het schip was niets meer te zien; de Noordzee had het buit verklaard.

Niet lang duurde het, of er begonnen geruchten te loopen aangaande de rijke lading. De verzekering-maatschappij was zoo trouw, dat ze aan de Londensche bankiers de schade vergoedde, maar de Nederlandsche regeering beschouwde het wrak aan haar kust als oorlogsbuit, en begon in het volgende jaar met de berging. Visscherlieden onder bescherming van militairen begonnen met oesternetten te visschen, en haalden in 1800 en 1801 voor een waarde van 700.000 gulden naar boven voor de schatkist des lands.

Doch in 1801 sprak de Noordzee een woordje mee en bedekte het wrak met een ferme laag zand, zoodat men met de gebrekkige werktuigen de pogingen tot berging moest opgeven. Nieuwe pogingen in 1814 hadden geen resultaat.

Het goud, verborgen onder het schuim der Noordzee, bleef echter de begeerlijkheid prikkelen, en in 1821 werd hier te lande een Berging-maatschappij opgericht, die van de regeering concessie kreeg tot het zoeken naar de schatten, op voorwaarde, dat de helft van het gevondene voor het gouvernement zou zijn.